

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul V

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Aprile 1960 n. 53

Papa catre crestini

Dupa a ceremonie simpla si solennă in care Liturghia pascală a fost oficiată în aer liber în fața unei multimi de peste o sută cincizeci de credincioși veniți din toate unghiurile pământului, Sfântul Părinte Ioan XXIII a pronunțat mesajul de Paște și a dat binăcuvântarea « Urbi et Orbi ».

Reproducem fragmente din discursul Sfântului Părinte:

Indepărtatul Nostru antecesor, Sfântul Grigore, primul care a purtat acest nume în seria Papilor, mare printre cei mari, saluta Paștele ca pe cel mai sublim capitală care celebrează uniunea fizică a Verbului încarnat cu Sfânta Biserică, ca pe un « Canticum Canticorum » a întregii Liturghii.

În această zi de Paști bucuria noastră cea mai intimă de buni creștini este aceea de a-l preamări pe Mântuitorul nostru glorios și nemuritor în veacuri, învingător al morții și al mizeriei omenești: mizeria întâiului păcat al omului, și a tuturor păcatelor lumii.

Cum să nu-i fim recunoscători lui, Fiul lui Dumnezeu și al Mariei, al cărui sânge prețios este invocat pentru iertarea inșiși răstignitorilor Lui și a întregii omeniri în păcat ale cărei destine sunt ușurate și este asigurată mântuirea și salvarea în veacuri?

Această suferință, această moarte atât de dureroasă și de umilitoare pe care noi am urmărit-o cu inima îndurerată în Liturghia pascală: *Mors et vita duello conflixere mirando*: moartea și viața s-au bătut într-o luptă grandioasă; dar autorul vieții a fost învingătorul, care învie și împărătește de-apururea. *Dux vitae mortuus regnat vivus*.

Ci voi, iubii fii, voi simții, voi cunoașteți acea luptă încă atât de aspră pe pământ. Noi toți asistăm la ea. De o parte stă Christos, cu reprezentanții și urmașii săi în Biserică, în sfântă înaltare și frăție; și împreună cu Biserică binecuvântată se găsește învățătura cea bună, dreptatea și pacea; de cealaltă parte se deslanțuează spiritul anti-creștin, care este eroare, falsă concepție a vieții intime și sociale, împilare și violența chiar materială, desordine nefastă și distrugătoare.

Aceasta este condiția de viață pe pământ.

Ei bine, iubii fii din Roma, iubii fii din lumea întreagă care sunteți în ascultare: poziția fiecăruia dintre voi fiind bine definită, este necesar, ca noi toți, să le cinstim. Aceasta presupune mult spirit de răspundere, exercițiu de înută morală, teamă de compromis, absolută sinceritate în intenții și în fapte, față de Dumnezeu și față de oameni. Noi suntem consolati de încrederea că Dumnezeu este fidel făgăduintelor sale, și ne rezervă chiar aici, pe pământ, darurile bunătății și ale victoriei sale. Dar această siguranță noi trebuie să ne-o merităm.

Zilele trecute, Sfântul Augustin ne încuraja, din paginile Breviarului, să fim sinceri în ceea ce gândim și fa-

cem, în viața noastră de toate zilele. « Cei care trăesc tău — scrie Sfântul Augustin — și se zic creștini, îl ofensează pe Christos, și despre ei se spune că din vina lor numele lui Dumnezeu este hulit. Dimpotrivă, cei care, chiar suferind, rămân credincioși legii sfinte, fac ca numele lui Dumnezeu să fie laudat și binecuvântat ».

Să ascultăm Apostolul, iubii fii: el ne spune că noi suntem mirasma, acel « bonus odor Christi » care se răspândește pretutindeni unde activitatea și credința noastră se afirmă și strălucesc.

În această amiază de Paște, în vreme ce în jurul Nostru totul este chemare spre bucuria spirituală, atâția și atâția frați ai noștri — a ne întoarce asupra acestui punct, ne îndurerează profund — nu se bucură nici de libertatea individuală, nici de cea civilă sau religioasă; dar de ani și ani suferă costfăngerii și violențe și consumă un sacrificiu făcut din tăcere și dintr-o persistentă opresiune. Am voi ca și ei să poată asculta, cel puțin în ecou, această voce paternă și consolatoare care să le ajungă din centrul unității catolice. Această participare a noastră, în spirit și în rugăciune, la suferințele lor, se transformă în beneficiu pentru întreaga Sfântă Biserică, care din acest exemplu de curaj neanfricat pe care ei îl dau, obține o mare edificare morală și fervoare spirituală.

De asemenea, tuturor celorlalți fii ai lui Dumnezeu, care suferă din cauza rasei lor, sau din cauza complexelor și preocupărilor situații economice, sau din cauza limitării drepturilor lor naturale și civile, li se adresează privirea noastră îngrijorată, în timp ce cuvântul cordial și emoționat ar vrea să reverse în sufletul fiecăruia un sentiment de omenescă și creștinească solidaritate destinată să înflorească în ziua hotărâtă de Providență.

Oh, Isuse, Mântuitorule și Salvatorule, fii tu acum și totdeauna iubirea noastră, încurajarea noastră și a celor care suferă pentru numele Tău și pentru Evanghelia Ta, trăită și scaldată cu sângele Tău.

Iată: din ziua aceasta a Paștelui anul coboară în făgăduințele timpului. Noi îți înținem legământul pe care l'am făcut de a face cinste răspunderilor pe care viața ni le impune în raporturile noastre de natură religioasă, civilă și socială.

O, Isuse, învingător al morții și al păcatului, noi îți aparținem și voim să rămănem și în viitor, fii tăi. Noi și familiile noastre și tot ceea ce ne este mai drag și mai prețios, în căldura tinereții, în înțelepciunea vârstei mature, în inevitabilele dureri și renunțări ale bătrâneții: totdeauna ai tăi.

Si binecuvântătează-ne pre noi și da lumii întregi pacea Ta, o Isuse, așa cum ai făcut atunci când te-ai arătat în dimineața de Paște celor dragi ai Tăi și cum ai continuat să faci în succesiunile întâlnirii « *Nolite temere ego sum pax vobis: pax et benedictio; per singulos dies: in aeternum* ».

CRISTOS A INVIAT

Acesta e salutul Românului, ca și al altor popoare creștine în sfânta și luminată zi a învierii. Ea isvorăște dintr-o adâncă convingere, înrădăcinată de secole în sufletul Românului. Poporul român e logodit de secole cu religia creștină, cu Biserica creștină. Măsură de această convingere, în cursul istoriei sale sbuciumate a adus sacrificii de mii de vieți pentru apararea Crucii, făcându-se zid de apărare a creștinătății la porțile Europei, luptând cu bărbăție împotriva semilunei păgâne și a altor cutropitori veniți din stepetele Asiei. El a purtat întodeauna cu mandrie numele de popor creștin, rămânând până astăzi unul din cele mai religioase popoare ale lumii civilizate. Pământul lui e semănat de-a lungul marginelor la alta cu sute de lăcașuri sfinte, durate de darnici și evlavioși domnitori, boieri și simpli creștini, lăcașuri care au fost întodeauna, dar-mai ales în vremuri de grele încercări, loc de scăpare și mângaiere pentru sufletele obidite și greu încercate. Creștinismul a format din poporul nostru un popor blând, pașnic și răbdător, care n'a răvnit niciodată la ceea ce era al altuia, dar a apărut cu îndărăjire ceea ce era al său, luptând cu bărbăție pentru libertatea și independența sa. Prietenia și ospitalitatea Românului, isvorite dintr-un adânc sentiment uman și creștin, sunt cunoscute în toată lumea și azi cei ce-au cunoscut-o de aproape regretă că nu se mai pot bucura de ea.

Cine va putea sdruncina sau schimba această comoară multiscutată a sufletului românesc? Profetii ideilor revoluționare de azi, semănătorii de idei și utopii irealizabile? Ce sunt ele în comparație cu Acela care a adus în lume lumina adevărului și libertatea? Ce sunt învățăturile lor în comparație cu învățătura lui Christos, care a învățat pe oameni că toți sunt frați, toți sunt fii ai lui Dumnezeu, chemați la adevărata demnitate, la egalitate, fiecare după puterile lui, chemați la un destin supranatural și etern? Ideile de libertate, egalitate și înfrățire creștinismul le-a realizat nu cu teroarea nici cu puterea armelor, ci cu puterea cuvântului, a persuasiunii, creând omenirii o civilizație, care este și astăzi mândria neamului omenesc, cheazăie de pașnică și frățescă evoluție și competiție și în viitor.

Suntem datori să reamprospătăm aceste idei și convingeri cu ocazia marilor praznice ale creștinătății, și mai ales a aceluia de azi, al învierii Domnului, care ne amintește un fapt istoric care stă la temelia credinței noastre. Sfântul Apostol Pavel nu a ezitat a declara, că dacă n'a înviat Christos, deșartă este predica noastră, deșartă este și credința noastră, ba ne aflăm martori mincinoși ai lui Dumnezeu, mărturisind că el a înviat pe Christos pe care nu l-a înviat... Dacă nădăjdum în Christos numai pentru viața aceasta, suntem mai de plâns decât toți oamenii. Dar acum, Christos a înviat, făcându-se pârga învierii celor adormiți (I Cor. 15, 14 urm.). Invierea lui Christos nu este un mit nici o legendă, ci un fapt istoric real mărturisit de sute de mărtori oculari, cari l-au văzut și l-au pipăit, este un fapt istoric pentru care sute și mii de creștini, de toate vrăstele și condițiile sociale, și-au dat bucuroși viața, fiindcă au fost convingși de realitatea lui.

Faptul învierii lui Christos este pentru noi creștini, și mai ales pentru voi cei ce suferiți prigoană și asuprire, un fapt plin de învățăminte, care ne dă tărie, mângaiere și speranță.

Isus a înviat după ce a fost huiduit, batjocorit, ocărit, bătut, chinguit și pe urmă răstignit pe

cruce, adică omorât cu o moarte infamă. El ne-a prevenit și pe noi creștini, zicând: « în lume necazuri veți avea... De n'au prigonit pe mine și pe voi vă vor prigonii... Duce-vă-vor pe voi în soboare, la judecați pentru numele meu... Dar îndrăzniți, eu am biruit lumea ». Asta spune, că noi creștini nu ne putem aștepta la pace și bunăvoință din partea dușmanilor lui Christos, ci la prigoană și suferință și ar trebui să fim mândri că putem suferi ceva pentru Christos, pentru Cruce, pentru religie, cum făceau Apostolii, cari ieșeau dela judecata Fariseilor bucurându-se că au putut suferi ocară pentru numele lui Isus (Fapte, 5, 41). Celce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.

Isus a înviat a treia zi, când dușmanii lui credeau că s'au scăpat de El pe veci, fiindcă l-au omorât, l-au așezat în mormânt sigilat și păzit. În această privință e bine să ne aducem aminte de cuvintele sfântului Apostol Petru: « Un lucru să vă fie vouă cunoscut, preaiubiților, că la Dumnezeu o zi e ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi. Că nu va întârzia Domnul a împlini făgăduința sa, după cum cred unii, ci lucrează cu multă răbdare, nevoind să piară cineva, ci să se întoarcă toți la pocăință. Dar ziua Domnului va veni ca un fur noaptea... și vai de sluga pe care-l va afla bătând pe frații săi, o va pințeca-o Domnul și-i va pune partea cu cei fărădelege, undeva va fi plâns și scărșnirea dinților » (I Petru, 3, 8 urm.; Mat 24, 46 urm.).

Aceste fapte și cuvinte trebuie să ne înspire mângaiere, nouă tărie și speranță în zilele grele ce trăim. Nu va întârzia Domnul a împlini făgăduința sa. De multe ori ne vine greu să înțelegem căile și judecățile lui Dumnezeu. « Dar căile mele nu sunt căile voastre și judecățile mele nu sunt judecățile voastre », a spus Domnul, Dumnezeu, știe să scoată bine și din rău.

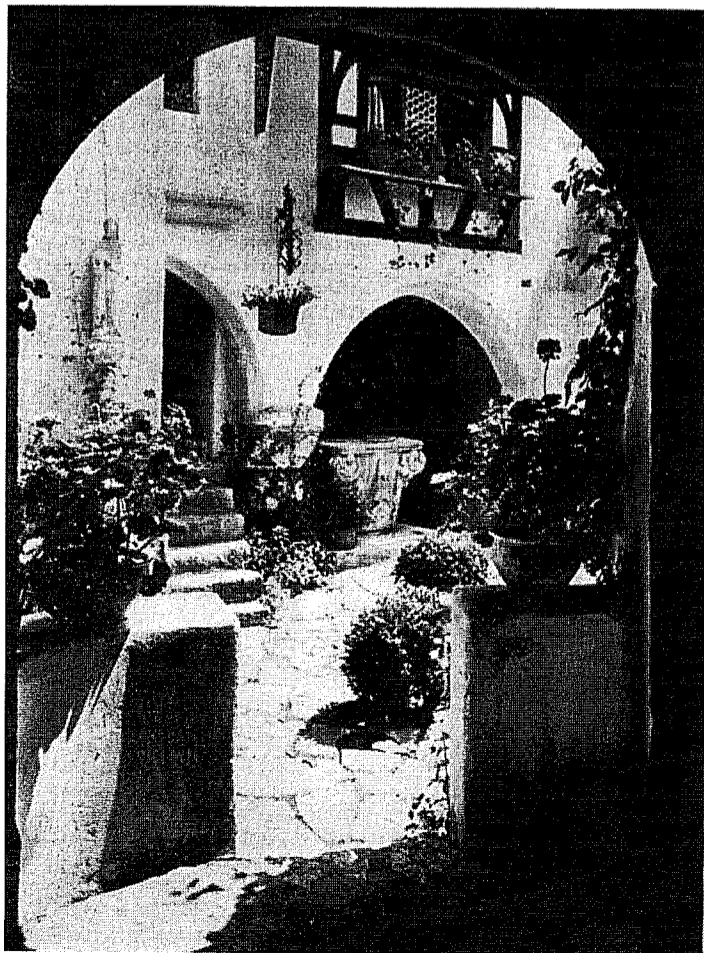
Iubii frați roâni din țara îndepărtată, Ziua învierii Domnului să reverse o nouă lumină, a nouă tărie

și îmbărbătare în sufletele voastre necăjite. Marii noștri înaintași, cucernici vlădici și preoți, cari veacuri de-a rândul au învățat acest popor să iubească crucea, creința și dreptatea, ar rămănea rușinați și măhniiți, aflând că urmașii lor de astăzi slăbesc în credință și tărie, luându-se după sloganurile înșelătoare și mincioase ale unor rătăciti dușmani ai lui Dumnezeu. Brancoveanu Constantin, care împreună cu toți copiii lui a înfruntat bărbătește urgia călăului, s'ar întoarce în mormânt, aflând că urmașii săi de astăzi ar fi în stare să tradeze cele mai scumpe tradiții creștinești și românești ale acestui popor. Mame creștine, aduceți-vă aminte, că în zilele de urgie ce le trăiiți, familia a devenit limanul de salvare al sufletului copiilor voștri; fiți vrednice urmașe ale mamelor române de întodeauna, cari în sânul familiei au salvat cele mai scumpe comori ale neamului, limba și legea lui românească.

Cu toții, mic și mare, deprindeți virtuțile creștine cele mai alese. Dragostea de frate să o păstrați, primirea de străni să n'o unitați. Aduceți-vă aminte de cei din închisori, cași cum ați fi închiși împreună cu dânsii; de cei chinuși, înrucați și voi răbdați chinuri și suferințe în trupul vostru. Aduceți-vă aminte de mamele voștri, cari v'au vestit vouă cuvântul lui Dumnezeu și considerând sfârșitul vieții lor, urmașele credinței. Isus Christos, același ieri și astăzi și n'aveți (Evrei 13, 1 urm.).

În ziua sfântă a învierii Domnului ascultați și urmași străbunul cântec al Bisericii, care a îndușășat atâtea veacuri sufletele luminate de raza învierii ale atâtor generații de Români: « Ziua învierii și să ne luminăm cu serbarea și unul pe altul să îmbrățișăm și să zicem: fraților, și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm totul pentru înviere și așa să cântăm: Christos a înviat... ».

Mons. A. TAUTU
(mesajul radiofonic adresat fraților creștini din Tară)

Interior la Castelul Bran

VATICANUL

Invierea Domnului; Icoană fărașească

Acest al patrulea Concistor al lui Ioan XXIII pentru crearea a șapte noi cardinali, a avut, dacă se poate spune, o semnificație medită în istoria Bisericii. Încă în Noiembrie 1958, noul Pontif a lasat să se înțeleagă în mod clar, atunci când a creat 23 noi cardinali, că nu mai înțelegea ca considerate iremovibile normele papei Sixt al V-lea fixate în 1586, în baza cărora membrii Sacralului Colegiu trebuiau să fie 70. De rândul acesta Papa și-a repetat dorința de a amplifica acest colegiu, primind în Senatul Bisericii reprezentanți ai tuturor continentelor, fără considerente de rasă. Astăzi colegiul cardinalilor, reflecta, în cei 85 membri ai săi, întreaga lume catolică; și dacă am voi să dăm acestei semnificații o definiție mai mult politică decât religioasă, am fi autorizați să credem că Ioan XXIII, făcând aceste ultime numiri, a considerat mai ales substanța programatică a viitorului Conciliu Ecumenic Vatican II, a cărui dată de convocare nu a fost încă fixată. Este probabil ca amarea adunare se va desfășura în biserica Sfântului Petru în iarna lui 1961, într-un spirit de modernă reevaluare a contrastelor, și cu speranța întoarcerii Bisericii separate la unitatea catolică. Sacralul Colegiu este astăzi interpretul acestei unități internaționale, cu cei 52 cardinali străini ai săi și 32 italieni. Decizia papală, în ceea ce privește fizionomia Senatului sau, exprimă în primul rând un spirit de absolută necesitate modernă, în raport cu extinderea Bisericii catolice în lume. Normele trecutului, legile vechi și dogmele moralei catolice își găsesc în apostolatul lui Ioan XXIII o interpretare corespunzătoare vremurilor noastre. Hotărârile spirituale ale Bisericii nu mai sunt astăzi acelea din 1586 și cuceririle religiei catolice au depășit, mai ales în anii după ultimul război mondial, cele mai optimiste prevederi, și aceasta tocmai în regiunile în care victoria credinței creștine părea mai dificilă. Statisticile conversiunilor în Statele Unite, în Africa, în Japonia și în regiunile cele mai refractare din Orientul îndepărtat, au demonstrat Sfântului Scaun puterea acestei prodigioase dilatări a domeniului său spiritual. Sacralul Colegiu este astăzi oglinda tuturor raselor.

Ioan XXIII a efectuat primul său gest de autoritate suverană la scurt timp după alegerea sa, creind un nou cardinal. Și a fost un gest cât se poate de semnificativ, în care mulți au întrezărit directivele noii politici apostolice a noului Papă. În dimineața zilei de 28 Octombrie 1958, când abia își alesese numele de Ioan XXIII, în timp ce ceremonierii îl îmbrăcau cu rasa albă, Angelo Giuseppe Roncalli puneă pe capul Mons. Di Jorio bascul roșu pe care și-l luase de pe cap, creindu-l cardinal.

Secretar al Conclavului, Monsi-norul respecta această tradiție și în gestul lui Ioan XXIII cei prezenți văzură că imobilismul care se stabilise în vremea pontificatului lui Pius XII luase sfârșit. În adevăr, puțin după înălțarea sa la pontificat, Ioan XXIII anunță primul său Concistor, numind 43 italieni și 10 străini de diferite naționalități. În acel prim Concistor din 15 Decembrie 1958 primeau purpura, pentru

prima oară în istoria Bisericii, reprezentanți Mexicului și al Uruguayului.

Cu un cuvânt la modă în jargonul politicii italiene, se poate spune că din momentul acela Biserica catolică inaugura programul « deschiderii internaționale ». Creerea cardinalului negru Rugambwa subliniază ferma doctrină a creștinismului față de rasism: mai ales față de continentul african, unde numărul creștinilor catolici se ridică astăzi la 21 milioane. Extinderea Bisericii catolice în Africa este în continuu progres și în credința nouilor fii este respectată, din partea Sfântului Scaun, toamă doctrina creștinismului fixată în câteva puncte spirituale, care exprimă mai ales condamnarea materialismului. Afirmările de principiu asupra acestei doctrine sunt următoarele: « Nu se exclude o protejare a rasei, așa cum nu trebuie condamnată îngrijirea corpului și îmbunătățirea sa fizică, dar este materialism pur și condamnat să facă să depindă cele mai nobile manifestări omenești de sânge și carne; corpul este un element coruptibil și apărarea lui este justificată numai ca instrument al sufletului incoruptibil și nemuritor ». « Rasele umane nu se deosebesc între ele ca speciile animale, ci numai prin condiții accidentale de clima, de culoare, de temperament. Nu se poate vorbi nici creștinești și nici omenești de rase superioare și rase inferioare, în sensul unei diversități de origine, ci numai în sensul unui mai înalt sau mai scăzut grad de civilizație, explicabile prin însăși condițiile de mediu diverse. « Unitatea speciei om nu este numai o dogma de credință, ci o convingere generală a tuturor popoarelor și o concluzie dovedită științific ». « Normele acestei doctrine stabilesc, în concluzie, că persecuția pe motive rasiale nu este niciodată justificată, deoarece toți oamenii sunt fii ai lui Dumnezeu, creați de El și răscumpărați de Christos », toți aleși pentru acelaș scop final. Știința și istoria, în lumina acestei doctrine creștine, și-au propus, mai ales în ultimii ani, să distrugă toate afirmațiile lui Gobineau, Chamberlain și Rosenberg, indicând, ca exemplu, în rasa germană, un amestec de nu mai puțin de șapte rase diferite.

În acest ultim Concistor, deci, se poate recunoaște, în compoziția modernă a Sacralului Colegiu, preocuparea lui Ioan XXIII de a-și apropia din ce în ce mai mult lumea catolică. Cu numirea lui Mons. Lefebvre Franța are astăzi opt reprezentanți, Olanda, core aștepta de mulți ani să-și aibă cardinalul său, a fost satisfăcută prin numirea lui Jan Alfrink arhiepiscop de Utrecht. Și așa catolicii din Manila, unde de curând a avut loc unul din cele mai importante congrese Euharistice care s-au ținut vreodată în Extremul Orient. Internaționalizarea completă a Sacralului Colegiu a cuprins și Japonia. În acest spirit modern care l'a îndemnat pe Suveranul Pontif să facă univrsal Sacralul Colegiu se reînnoiește cuvântul evanghelic al Apostolului Neamurilor care predică: « Imbrăcați-vă cu omul nou, care se reînnoiește dovedindu-se asemănător imaginii Aceluia care l'a creat; în el nu mai există grec sau evreu, barbar sau evreu, barbar sau scit, sclav sau liber, ci totul și în toți este Christos ».

Miscellanea

Activitatea exilului nostru intelectual în Italia a fost deosebit de intensă în ultima vreme: numai la Roma am avut patru conferințe ținute de profesorii Herescu (la Universitate și la Institutul Pax Romana) Ioan Guția, în cadrul sezătorilor lunare organizate de societatea corala « Armonia », și George Usătescu, la « Magistero ».

De asemenea, publicul roman a avut bucuria de a asculta două concerte dirijate de Sergiu Celibidache.

Concertele, dintre care unul organizat de UNESCO în cadrul manifestărilor pentru Anul Refugiaților și presidat de Dna. Carla Gronchi, sotia Președintelui Republicii Italiene, au avut loc la Auditorium ul Societății de Radio-Difuziune Italiană. Ca totdeauna, Sergiu Celibidache a fost aplaudat și aclamat de publicul roman cu un entuziasm care depășește orice manifestare de simpatie tributată altor artiști, mai ales în Missa în Do Major a lui Mozart, în care partitura tenorului a fost cântată de Dl. Pêtre Munteanu.

Sa revenim acum la cronica conferințelor.

La Pax Romana Profesorul Nicolae Herescu a vorbit despre « Ideea de divinitate la Romani », ilustrând evoluția acestei concepții urmărind în operele aceluia dintre poeții și filozofii latini care pot fi considerați adevărați precursori ai creștinismului.

Conferințiarul a insistat în special asupra unui aspect singular și în general puțin cunoscut al poeziei lui Catul, în care se delimitază ideea de mizericordie divină, înțelesă ca legătură de dragoste între divin și uman, adică exact așa cum mai târziu această concepție avea să fie enunțată de teologia creștină.

În a doua conferință a sa, la Universitate, profesorul Herescu a vorbit despre « Umanism și Romanitate », ilustrând într-o splendidă conferință urmarita cu viu interes de un public de cea mai bună calitate, în rândurile cărui se aflau multe din personalitățile de prim plan ale culturii literaturii și artei italiene, concepția de Humanitas Romana al cărei destin istoric se identifica cu universalitatea Romei.

După ce a vorbit despre aportul popoarelor cu care Roma a venit în contact la cultura romană, insistând asupra aceluor funcțiuni culturale care au dat civilizației romane un impuls vital și au îmbogățit-o în forme și structură, conferințiarul a subliniat caracterul cosmopolit al culturii romane care « la începuturile ei a fost făcută exclusiv de non-romani, adică de acei "hostes recepti" de care vorbeste Cicero atunci când ilustrează concepția politică a întemeietorului Romei. Se poate spune ca de-a lungul istoriei sale literatura romană a fost făcută, în majoritate, de străini romanizati ».

« Nu există simbol mai expresiv decât acesta — încheiat profesorul Herescu — în destinul istoric al Umanității Romane care este jalona, la cele două extremități ale sale, de doi străini, un african și un gal. Nu este acesta oare simbolul cel mai edificant pe care istoria îl propune meditației noastre? »

Profesorul Ioan Guția, lector de limba română la Universitatea din Roma, a fost conferințiarul sezătorii organizată în luna Martie de societatea corala Armonia. Profesorul

Guția a vorbit despre viața și opera lui Zaharia Bărsan, încadrând drama « Trandafirii Rosii » în curentele feărului european ale vremii și subliniind rolul de inovator și de animator pe care actorul-autor Zaharia Bărsan l'a avut în istoria teatrului românesc.

Monsi-norul Aloisie Tăutu, președintele societății Armonia, a citit apoi fragmente din proza lui Zaharia Bărsan, iar corul « Armoniei » a completat programul sezătorii cu muzica românească.

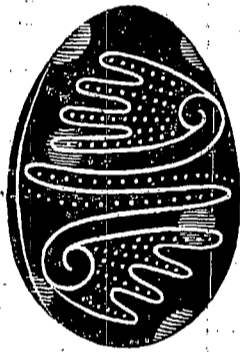
***

« Leviathan și utopia modernă » s'a intitulat conferința ținută de profesorul George Usătescu de la Universitatea de la Madrid la Institutul « Magistero » din Roma. O disertatie densă de cultură filozofică, în care conferințiarul a analizat opera filozofului materialist englez Thomas Hobbes, « Leviathan », care anticipează, enunțată în termenii unui simbolism istoric de derivație medievală, concepția utopică a Statului totalitar modern.

***

Tot la rubrica activităților exilului intelectual român trebuie să înregistrăm o splendidă inițiativă: un grup de intelectuali români au hotărât alcătuirea unei Enciclopedii a contribuției românești la cultura universală.

Prima ediție a acestei enciclopedii, la care vor colabora toți românii în exil doritori de a face cunoscută în străinătate cultura românească în toate aspectele ei, se va tipări în

Mexic, cu materialul pregătit în cursul anului 1960 și va fi redactată în limba română, rămânând ca traducerea ei în alte limbi să fie făcută ulterior.

Conținutul lucrării va fi împărțit în trei categorii: 1) Oameni și realități românești de importanță mondială; 2) Români și fapte românești care ar trebui să fie cunoscute; 3) Prezența românească de astăzi peste hotare.

În scopul acesta s'a constituit la Mexico o Asociație Enciclopedică Română, sub îngrijirea căreia se va tipări Enciclopedia.

Arhivele Enciclopediei, (fisier, documente, publicații, manuscrise) se consideră bun general al tuturor și vor fi remise oricărui instituții românești care ar voi să se însarcineze cu continuarea lucrării.

Inițiativa aceasta se datorește Dl. Nicolae Petra și Horia Tănăsescu.

***

« Dragostea de Unitate » s'a intitulat alocuțiunea Cardinalului Montini

ținută cu ocazia « Octavei de rugăciuni pentru unirea Bisericii » la Universitatea Catolică de la Milano.

Indiferentismul modern față de problemele unirii creștine este la baza multor fenomene care agită societatea modernă, profunda sa discordie, incapacitatea acestei societăți de a se organiza în mod ordonat, săracăcia sa de idei și de entuziasm, nefericirea sa interiorară lipsită de acea comuniune spirituală care face bucuria unei societăți, noblețea și forța ei.

Cândul că unitatea religioasă răspunde voinței lui Christos, trebuie să fie suficient pentru a ne convinge de excelența acestei teze. Insași înțelepciunea noastră naturală ar trebui să ne ducă la o unitate religioasă; dar ea este incapabilă să o facă.

Revelația creștină este izvorul unității creștine. Pentru cine are bucuria și spiritul de responsabilitate de a admite revelația Noului Testament care se oferă întregii umanități, unitatea devine necesară; realizarea ei devine problema cea mai înaltă, cea mai importantă a civilizației. Sfântul Pavel spunea: « Faceți tot ce vă stă în putere ca să păstrați unitatea spiritului prin această legătură care este pacea. Nu există decât un trup și un spirit, așa cum nu există decât o speranță la sfârșitul chemării pe care ati primit-o; un singur Domn, o singură credință, un singur botez, un singur Dumnezeu și Tată care este deasupra noastră a tuturor, pentru toți și în toți » (Ef. IV, 3-5).

Unitatea este o proprietate esențială a Bisericii adevărate; unitate în credință, în caritate, în autoritate. Ea este un dar pe care Christos l'a făcut omenirii, un dar deja împlinit în esența sa, dar în continuă devenire în realizarea sa istorică. Ea este un îndemn, și pe plan civil, către o unire între popoare, izvorul unei păci adevărate, sensul profund al civilizației.

Decă unitatea catolică, tocmai fiindcă este bazată pe conflicte religioase, este extrem de respectuoasă față de entitățile chemate persoane, națiuni, culturi — ea ne cere să căutăm să apropiem, să unim oamenii între ei și nu să-i despărțim. Neputând face nimic — pe teren practic — pentru rezolvarea problemei, nu ne rămâne de făcut decât să ne rugăm pentru Unitate, care este expresia cea mai înaltă a carității, ca în sublimă rugăciune a lui Isus: « Ca toți să fie unul » (Ioan, XVIII, 21).

***

Arhiepiscopul de Cantorbury, vorbind în Irlanda de rolul femeilor în Biserica, a spus că deși contribuția lor este considerabilă, nu înseamnă, totuși, ca ele pot deveni protii. « Sunt convins că Bisericele care au avut temeritatea de a hirotoni femei, au greșit — a afirmat înaltul prelat — deoarece nu tot ce este permis este cu necesitate și oportun ».

***

Multe Biserici protestante studiază chestiunea introducerii slujbelor religioase în zilele de sărbătoare și Dumineca.

Biserica protestantă discută de asemenea asupra oportunității de a reintroduce confesiunea individuală înaintea de împărtașanie.

A. Tenerbach - Pienearea în mormânt